

KS DOLSKO

Časopis Naša skupnost iz razumljivih razlogov izhaja zdaj bolj po redko, zato se za vsako novo številko nabere kar precej novic in vesti iz našega kraja.

V zadnjih mesecih so umrli: Ludvik Hvala iz Laz pri Dolskem, Ivan Kokalj iz Osredka, Francka Drčar iz Dolskega, Pavla Nemeč iz Dolskega. Vsi umrli so že ležali v novi mrliški vežici pri sv. Agati.

Komunalne dejavnosti:
Od lanske novembrske povodnji so bile zaceljene zadnje rane v Dolskem.

Cestišče ob mostovih na Mlinščici in Savi je bilo končno kakovostno popravljeno in asfaltirano. Če bi upoštevali opozorila krajanov, da je to poplavno območje, in že prvotno gradnjo mostov opravili kvalitetneje, bi graditelji občinski komunalni lahko prihranili kar nekaj stotisočakov. Žal pravi krivci za nastalo škodo ponavadi niso poklicani na odgovornost.

Rekonstruirana in asfaltirana je vaška cesta od križišča pri Gasilskem domu v Dolskem proti novi Zasavski cesti. Nekaj m² makadama pred priključkom na Zasavsko cesto, pa so le še pustili, da ta ozka vaška cesta ne bi preveč mikala tovornjakarjev, ki po njej ne smejo voziti.

V teh dneh so poskrbeli tudi za odvodnjavanje in asfaltiranje odseka ceste od Kamnice do Lipeta, kjer se ta priključi na pred dobrim mesecem rekonstruirano in asfaltirano cesto do Novih Vinj. Nova je tudi javna razsvetljava. V vasi je lepo urejena zasebna trgovina z mešanim blagom in prehranbenimi artikli. V preteklih letih, ko so stari Vinjani gradili vodovod in prečrpalno postajo, so se jim s prostovoljnimi delom in samoprispevkom pridružili tudi novi Vinjani. Zgrajeno je bilo telefonsko omrežje v starem in novem naselju. Ko bodo kdaj pozneje zgradili še kanalizacijsko omrežje, bo novo naselje komunalno povsem urejeno. Vasica bo v nekaj letih podnevi kot manjše švicarsko naselje z lepimi hišami in vilami, zvečer pa kot božično drevesce, razsvetljeno s številnimi lučmi in razkošno cestno razsvetljavo. Velike zasluge za vse našeto imajo samoprispevek, udarniško delo in dobra organiziranost, poleg tega pa imajo še prave može na pravih mestih.

Kljub vsemu lepemu je v vsem tem le kanček grenkobe, ki bi jo lahko imenovali tudi drugače. Lepa asfaltirana cesta, ki jih sedaj povezuje z dolino do Dolskega, se na žalost na odcepu proti Vinjam pri Lipetu konča. Najbolj kritičen del, od tam pa vsaj do Medveda pod Vinjskim klancem, bo očitno ostal še naprej jamast in blaten, posebno jeseni, pozimi in spomladi.

Vse narejeno je morala občina Ljubljana Moste-Polje izdatno seči v svojo blagajno, žal pa zaenkrat, kot je videti, ceprav gre za tako kritičen odsek, ni več denarja. V Vinjah so v preteklih letih trdo delali. Gradili so nov gasilski dom, prečrpalno postajo z vodovodnim omrežjem, priključenim na vodovod iz Dolskega. Novo naselje je bilo vključeno v ta dela in samoprispevek. V Vinjah so obnovili lepo podružnično cerkev, za katero so precej denarnih sredstev žrtvovali krajanji sami, pa tudi veliko dela so opravili. Krivično se jim zdi, da ob vsem narejenem ni denarja še za teh nekaj sto metrov ceste, da bi bil volk sit in koza cela.

Lažani imajo tudi že lep čas izdelane načrte za priključek vodovoda na omrežje iz Dolskega, saj pijejo oporečno vodo in še te jim ob suši manjka. Pravijo da ni denarja.

V Senožetih že več let z gasilskimi cisternami dovažajo pitno vodo iz Dolskega, kar jim vsako leto v sušnih mesecih presahneje studenci, salonitne cevi pa tudi puščajo na vseh koncih. Tudi zanje ni denarja.

Za novo mrliško vežico smo že pred nekaj meseci dobili uporabno dovoljenje. Lepo smo jo opremili, za nekaj pomanjkljivosti pa bomo poskrbeli v kratkem. Zaenkrat še ni predpisano, da morajo umrli ležati v mrliški vežici. To bo treba urediti z občinskim odlokom.

Do zdaj je vodil in skrbel za ureditev pokopališča pokopališki odbor pod vodstvom Janeza Uplja in Marjana Rantarja, za finančno plat pa skrbi tajnik KS. Opravljenih je bilo nekaj sto prostovoljnih ur upokojencev, upokojenk in drugih krajanov. Zdaj smo dobili izredno pridnega in iznajdljivega upravnika pokopališča gospoda Jožeta Bokala, ki mu pridno pomagajo žena in otroka. Da smo izbrali prav, se pozna na že kar lepo urejenem pokopališču.

Gasilstvo:
Med vojno v Sloveniji so ves čas, podnevi in ponoči, dežurali naši gasilci. Spali so kar na zaslinih ležiščih v gasilskem domu. Pri radio zvezi in sireni za alarm, pa so se menjavali dežurni. Nekateri so bili vpoklicani v TO. Dekleta, žene in mi starejši smo dežurali na uradu KS. Gasilci so pregledali in preizkusili vse hidrante na našem območju, da je bilo vse pripravljeno za primer zračnega napada ali požara. Vojna nam je prekrizala načrte, da bi z veselicico in programom proslavili 95. obletnico obstoja našega gasilskega društva v Dolskem, iz katerega so nastala Gasilska društva Senoženi, Vinje in Klopce, pred nekaj leti pa še Gasilsko društvo Laze.

Obletnico bomo praznovali v manjšem obsegu morda v septembru.

Turistično društvo:
Da, turistično društvo že deluje. Res zavzeto ga vodi predsednik Anton Čič, ki ima na svoji že po vsej Sloveniji znani domačiji gostišče, kmečki turizem in Galerijo 19.

Letos mineva že tretje leto, od kar je naš krajan, pokojni gospod Toni Tratnik, ki je bil tudi sam amaterski umetnik, dal idejo, da bi v Kračevih skoraj 300 let stari hiši, uredili umetniško galerijo. Po njegovih načrtih in nasvetih je predsednik društva in obenem lastnik hiše z delno pomočjo različnih sponzorjev uresničil to zamisel. Pročelje oziroma fasado, ki je bila izdelana v baročnem slogu še v Napoleonovih časih, je temeljito obnovil in prepleskal. Toni Tratnik je razstavljal po vsej državi, v različnih mestih je imel okrog 30 razstav. Slikal je krajine, mestne četrti in prizore iz obmorskih krajev. Posebno pri srcu so mu bili stari kozolci, čebelnjaki in kužna znamenja. Slikal je v olju, gvašu in s tušem. Za otvoritveno razstavo v Galeriji 19, pred tremi leti, je naslikal kakih 30 cvetličnih tožitij.

19. julija smo si ogledali dela Božidarja Zauška. Tudi on je imel številne razstave po domovini, Evropi in Združenih državah. Med številnimi gosti sta bila tudi televizijski novinar Jože Hudeček in direk-

tor Koteks Tobusa, gospod Miro Sotlar. Koteks Tobus je bil namreč pokrovitelj tokratne razstave. Uvodno besedo je imela Milena Koren iz Velenja. V kulturnem programu je nastopil črnuški oket in še dolgo v noč je bilo slišati ubrane pesmi priznanih pevcev.

V petek, 13. septembra 1991, ob 19. uri, je bila slovesnost ob 3. obletnici odprta Galerije 19, ki kljub težavam še vedno deluje. V gosteh je bil priznani slikar Janez Kovačič z Brezovice. V teh dneh razstavlja v Kanadi.

Marjan Lautar

Naša skupnost bo spet izšla 29. oktobra

OBNOVA CENTRA MOST

Marsikdo najbrž ne ve, da je območje občinskega centra ves prostor ob Zaloški od železniške proge pa do Kajuhove. Že davno predvidena rekonstrukcija ceste in izgradnja tramvajске poti se (še!) ni uresničila. Od predvidenega do realizacije je pač vedno dolga pot; ta zaradi razmer postaja vse daljša, območje občinskega centra pa vse bolj klavarno. Konec letošnjega maja je bil zborom skupščine občine Ljubljana Moste-Polje v obravnavo ponudbeni osnutek odloka o namembnosti poslovnih prostorov in stavb na tem območju. Z njim je dana možnost za boljše estetsko-oblikovne, socialne in komunalno-tehnične razmere ob Zaloški. Ideja o revitalizaciji in osnutek odloka sta pri krajanjih Most-Sela naletela na dober sprejem. Celotni gostinski dejavnosti, ki jo predvideva osnutek, niso imeli veliko, le na višji ravni kot so bifeji bi morala biti.

MLADI podjetniki, polni zamisli in željni dela, so poskrbeli, da se je obnova centra Most pravzaprav že začela. Dobili smo namreč več novih trgovin in storitvenih lokalov. Med njimi naj omenim lokal FOTO AMIDA na Zaloški 47, kjer razvijajo filme in naredijo fotografijo z najsodobnejšo tehnologijo v enem samem dnevu, celo v eni uri. Sliko za osebni dokument je mogoče dobiti v dveh, treh minutah. Kakovost je vrhunska, cene zelo ugodne – o obojem smo se v KS že prepričali. A to še ni vse. V lokalih se bo vselej dogajalo kaj zanimivega, saj bo AMIDA skrbel za stalne razstave umetniških fotografij, slikarskih in drugih umetniških izdelkov priznanih avtorjev. Za naše okolje vsekakor poteza, ki jo je potrebno pozdraviti in podpreti.

Druga zanimiva pridobitev je JOLLY, trgovinica na Zaloški 38, ki jo je vredno obiskati, saj je nakupovanje v njej pravo veselje in paša za oči. Ponuja šolske potrebščine in pribor, darila, raznovrstne igrače, audio kasete in še marsikaj drugega. Kar kmalu bo prišel čas, ko nas bodo obiskovali dobri dedki in strici (Miklavž, Božiček, dedek Mraz), takrat bo JOLLY svojo ponudbo še popostril. V stiski s časom, pa tudi z denarjem, nam ne bo treba hoditi drugam.

Tretja zanimiva trgovinica je Kleopatra na Pokopališki 9, ki sicer ne sodi v ožje središče, a daleč od Zaloške vendarle ni. Gre za tekstilno trgovinico, v kateri boste našli prav ljubka oblačila za svoj naraščaj, vnuke, nečake, hčere in sinove.

V tajništvo KS Moste-Selo so povedali, da za opis revitalizacije centra Most niso naključno izbrali predstavljenih lokalov, saj vidijo v njihovih imenih precej simbole: AMIDA – vzhodnjaška boginja odrešitve, JOLLY – veselje in šaljivost, KLEOPATRA – simbol za lepoto in ženskost. Izbrali so jih tudi zato, ker so vsi nosilci dejavnosti mladi, pogumni ljudje, prepričani in odločni okolju ponuditi tisto, kar si je že dolgo želeli. Potrebno je storiti vse, da bodo za takšne in podobne dejavnosti krajanji izvedeli. Le tako bodo živele in imele perspektivo. MINI VODNIK po storitvah in dejavnostih v KS je ena izmed možnosti za njihovo predstavitev. Z njim je bila že marsikateremu krajanu olajšana odločitev za nakup, predvsem pa skrajšana pot, saj imamo marsikaj takorekoč na svojem pragu, le da tega ne vidimo in ne vemo.

DG

KS ZADVOR

MUKE IN NEVARNOSTI SKOZI ZADVOR

Mislim, da upravičeno lahko rečemo, da v naši občini ni slabše ceste, razen makadamskih, kot je Litijska cesta od sedanje pošte v Dobrunjah skozi Zadvor do Sostrske ceste. Cesta je dolga okoli 2.500 metrov in je bila asfaltirana pred 25 leti. Vse od takrat je nihče ni resno popravil, temveč le krpal. Tako je ta cesta propadla in danes je le še asfaltni trak, poln lukenj, zlomljenega asfalta, brez pločnikov in odvodne kanalizacije ter jarkov. Cesta je zelo ozka, saj je stara cesta bila le prekrita z asfaltom, ni pa bila razširjena ali utrjena z drenažami.

Tako je danes ta del Litijske ceste ne le sramota za kraj in občino, temveč je, posebej za pešce, tudi izredno nevaren. Zaradi nevarnosti na njem skoraj ni pešcev in se vsi, če je le mogoče, vozijo v vaško trgovino z avtom. To pa je za cesto le še dodatna obremenitev, da ne govorimo o tem, kakšna so srečanja mestnega avtobusa s tovornjaki, traktorjem ali konjsko vprego. Vaščani že več let sprašujejo, kdaj se bo občinska skupščina posvetila temu problemu, ki vaščane tare že več let, in končno uredila ta prepotrebni odsek ceste.

es

SLAVKO GERLICA

GREMO NA MOLNIK

Molnik leži na jugovzhodnem delu naše občine in s svojimi 582 metri višine sodi med srednje visoke vrhove naše občine, je že del dolenjskega gričevja. Že od nekdaj so med okoliškimi ljudmi krožile govornice, da so v davnih časih na Molniku živeli ljudje in da je konfiguracija vrha in južnega pobočja taka, da je to lahko napravil le človek. Da te govornice niso bile iz trte izvite in da ima ljudsko govornice skoraj vedno svojo osnovo, je pokazalo dejstvo, da so kmetje z Orel in Podmolnika pri izkopu peska našli na vrhu in na pobočju, da je Mestni muzej takoj pred enajstimi leti začel z intenzivnimi izkopavanji.

Kakor koli že, Molnik je zanimiv in spleča se povzpeli nanj, saj bomo uživali v miru, svežem zraku in na lepih, urejenih poteh, s katerimi je prepreden ves Molnik. Če bomo prišli nanj, ko je tu v izobilju sadežev, borovnic, gob in kostanja, pa bo naš trud poplačan tudi s tem.

Na Molnik vodi več poti, toda če vzamemo za izhodiščno točko sedež naše občine, se bomo odpeljali po Zaloški cesti in nato pri križišču s Kajuhovo zavili na desno ter skozi štepanjsko vas prišli na Litijsko cesto. Štepanja vas kot eno od ljubljanskih predmestij je bila včasih znana po cerkvi Sv. Štefana, zgrajeni leta 1690, ter po kapelici Božjega groba. Sem so prihajali zlasti lastniki konj, posebno še na dan Sv. Štefana, ko so prinašali v dar voščene konjičke. Tudi zaradi drugih stvari je cerkev zanimiva in spleča se jo ogledati.

Po Litijski cesti pot nadaljujemo skozi vas Hrušico. Je precej raztresena, večina pa je leži pod Golovcem. Tu so bili leta 1491 poraženi Turki na enem svojih številnih pohodov na Kranjsko.

Desno od Litijske ceste je zelo vidna tudi ponoči osvetljena cerkev Sv. Mi-

klavža v Bizoviku, ki se omenja že leta 1526. Vse do časa modernih pralnih strojev je bil Bizovik znan po pericah, ki so prale za ljubljansko meščanstvo. V svojih spisih ga omenja že Valvazor in že takrat v zvezi s pranjem perila.

Vzhodno od Bizovika so Dobrunje. Ta dolga razpotegnjena vas, ki pa zgodovinsko še ni dovolj raziskana, je gotovo ena najbolj zanimivih vasi naše občine. Njen razvoj povsem spominja na nemški kolonizacijski vasi Bitnje in Žabnico ter druge vasi na Gorenjskem in se v osnovi ni spremenila vse do danes. Omenja jo že Valvazor in jo deli na Spodnje in Gornje Dobrunje. Ime je dobila po močnem in vplivnem kmetu Dobrunu (pri Penku). Na pobočju nad vasio je bil grad, po katerem se kraj še danes imenuje Na trnjavi. Porušen je bil leta 1471 v času turških vpadov. Od njega sta ostala le dva kipa, kip Sv. Janeza Nepomuka in kip Sv. Janeza Krstnika. Prvi je bil letos po dolgih poveljnih letih skrivanja znova postavljen ob cerkev v Sostrm, drugi pa je v Mestnem muzeju. Nad vasio stoji cerkev Sv. Urha iz leta 1600, ki je znana tudi po dogodkih iz II. svetovne vojne. S svojo prelepo urejeno okolico je turistični cilj številnih naših občanov.

Če smo se pripeljali ali pripesali po Litijski cesti, moramo pri pošti v Dobrunjah zaviti desno in po kakšnem kilometru pri Zadrudnem domu v Zadvoru prav tako. Tu gremo skozi Zabhov vas, ki je zaselek Zadvora. Tukaj je več jam, ki so ostanki nekdanjih opekarn. Te so bile opuščene šele po II. vojni. Ena izmed njih se je spremenila v bajer, iz katerega so pred vojno v zimskem času vozili led za ledarne. Tu je brunarica Turističnega društva Zadvor in pa zelo znana trimška steza.

Po nekaj sto metrih asfalta smo že

v Podmolniku. Vas je znana po srednjeveških kosežih, z dobe med obema vojnama pa po peskarjih, ki so v Ljubljani prodajali pesek za čiščenje posode. Levo nad vasio je hrib Mareček, na katerem je stal grad, ki pa je bil leta 1511 porušen. Sredi vasi se pričnemo vzpenjati. Kmalu pridemo do kmetije Švigel, ki je bila pred vojno ena najmodernejših kmetij. Dobila je veliko plaket in priznanj. Tako naš nadj noj sta še dve kmetiji, nato pa po blagem spustu pridemo do Dolinarja. Tu je manjše, toda zelo slikovito jezero, ki je nekaj poganjala dva mlina in stope. Danes je mlin le še eden, za domače potrebe. Med II. svetovno vojno je bil tukajšnji mlinar znan po dobroti do okoliškega prebivalstva.

Po kratki, a zaradi hudournikov dokaj razriti cesti pridemo do višine vzhodnega dela Orel, to je do kraja, kjer moramo pustiti avto in kjer se pravzaprav začne pot na Molnik. Na začetku je velik kamnolom, vsa pot pa je zelo dobro označena z markacijami. Od tu do vrha je uro in pol hoda skozi prečudovit gozd, kjer si lahko ogledujemo debele buke, pol in več metra debele smreke in druga drevesa ter iščemo gobe, ki jih je res veliko. Na vrhu Molnika je obeležje Molniški četi, okoli pa več lesenih klopi, kjer lahko pomalicamo in si odpočijemo. Tukaj, predvsem pa na delu Molnika, kjer je mestni muzej leta 1981 začel z izkopavanji, lahko opazujemo delo davnih ljudi, Ivan Puš, vodja teh izkopavanj, je letos izdal knjižico »Molnik, sedež prazgodovinskih knezov«, ki bo vsakomur, ki se bo odločil za pot na Molnik, znanje o Molniku še poglobila.

Obiskovalcem gotovo ne bo žal, da so prišli sem, saj se bodo peljali skozi vasi, ki imajo svojo preteklost, in se na Molniku srečal z naravo, ki mu bo ostala v spominu. Če bo količjak prizadeven, bo lahko nabral obilo gozdnih sadežev. Pa še to – naj za vami ne ostajajo steklenice, tetrapaki in podobno, da bo Molnik ostal takšen, kot se je ohranil skozi stoletja.

EDVARD SVETEK

DOTRAJANO SKLADIŠČE V ZALOGU

Petrolovo skladišče v Zalogu je bilo zgrajeno pred tridesetimi leti. Takrat se ne v tolikšnem obsegu, kakšen je danes. In tudi ne tako blizu naselja, kot je sedaj. Postavili so ga v bližini Ljubljane z namenom, da mesto oskrbuje z naftnimi derivati. Tak način za oskrbo imajo povsod po svetu. Toda zaradi hitrega urbanega razvoja postaja z leti vse manjša razdalja med centrom in obrobjem mest. Pa ne samo to. Praksa kaže (vsaj evropska, pa seveda tudi naša), da se je večina krajev najhitreje razvijala ravno ob industriji, tovarnah itd.

Dejstvo je, da je skladišče staro, saj tako kot vsi objekti, ima tudi ta svojo življenjsko dobo. Po normativih ta doba znaša okrog 30 let. In ker so vse ideje o novi industrijski coni na Dolskem padle v vodo, se je Petrol lotil PROJEKTA POPOLNE SANACIJE. DOPOLNITVE IN REKONSTRUKCIJE SVOJEGA SKLADIŠČA.

S sanacijo želijo doseči zamenjavo objektov zaradi amortiziranih konstrukcij, zmanjšanje goriva v nadzemnih rezervoarjih (z 21.300 m³ na 21.100 m³) pa zamenjavo dotrajanih oz. tehnološko zastarelih aparatov oz. sistemov in izboljšavo uporabnosti skladišča z novo dispozicijo objektov. Nezanemarljivo je tudi izboljšanje požarne varnosti skladišča in okolice in zmanjšanje onesnaževanja zemlje in emisij plinov v ozračje.

Petrol je pred sanacijo pripravil mnoge potrebne študije, mnenja strokovnjakov, projektne naloge, soglasja, upravne postopke itd. V času izdelave vseh sprememb so bile preverjene vse rešitve tudi pri institucijah in strokovnjakih v tujini, ki so potr-

Pisma bralcev

Se sreča, da ni bilo vojne

Zdaj, ko izhajajo knjige o minuli vojni kot na tekočem traku, smo tisti, ki živimo ob Petrolovo skladišču tekočih goriv v Zg. Kašlju srečni, da se oboroženi spopadi niso razplamteli v vojno po vsej Sloveniji. Če bi se, po vsej verjetnosti ne bi bilo tega zapisa, saj za našo varnost v vojnih razmerah ni prav nič poskrbljeno.

Ob naraščajoči vojni psihozi, ki jo je bilo vsak trenutek mogoče zaznati iz radijskih sprejemnikov, pogostih nizkih preletih letal in helikopterjev, raketiranj radijskih in TV oddajnikov, nam ni nihče syetoval, kaj naj storimo in kako si rešiti življenje, če bi bili rekatirani bencinski rezervoarji v naši neposredni bližini. Možnost za to je obstajala. Sodeč po razvoju dogodkov in načrtu Bedem I so bili po uničenju oddajnikov na vrsti vitalni objekti, med te pa ranžirna železniška postaja, republiške rezerve in skladišče prav gotovo sodijo. Vse to imamo v neposredni bližini naših domov. Iz radijskih sprejemnikov smo poslušali grožnje »norca« v skladišču goriv pri Mokronogu. Poslušali smo ocene o strahotnih posledicah, če bi to skladišče razstrelili. Slišali smo, da so prebivalce bližnjih vasi evakuirali. Kaj pa mi? Kaj z otroki in ostarelimi ljudmi v naši vasi? Najbližji most čez Ljubljanico je neprevozen. Primerneza zaklonišča vas nima. So kleti primerno zaklonišče, če se po streeh razlije goreč bencin ali če veter prinese strupeno mešanico plinov, nastalih iz vsebin razbitih in gorečih vlakov na ranžirni postaji? Vprašanj je veliko, odgovora nobenega. Oni pri Mokronogu imajo »norca«, a mar ga mi nimamo! Ali nam general Adžić ne grozi iz Beograda? ...sa svim bojnimi sredstvi? Krajevna skupnost je sklicala ljudi, da bi se pogovorili o nevarnosti. A ni bilo nobenega strokovnjaka, nobenega varnostnega inženirja, ki bi ljudem svetoval, kako ravnati. Razočarani smo odšli domov. Človek ne more verjeti, da pri toliko obrambnih načrtih, kopirnih strojih in drugi tehniki ni mogoče zagotoviti nekaj pisnih navodil, ki bi jih prejela vsa gospodinjstva. Vsaj to! Imeli bi občutek, da nekdo misli tudi na to in da v najhujših razmerah ljudje ne bi ostali sami.

Vojne je bilo sicer konec, mi živi, nekdo pa še vedno spi. Še vedno se govori o možnih vnovičnih napada, o povračilnih akcijah »norcev«, diverzijah in podobnem. Vse to nas plaši in vnaša nemir v naše življenje. Petrol ali kdo drug pa se še vedno ni potrudil, da bi nas poučil, kako ukrepati, če bi prišlo do raztretilve enega ali več rezervoarjev z naftnimi derivati.

Skladišče bi tako lahko začeli sanirati že v letu 1992, s sanacijo pa bi končali v štirih do petih letih. Glede na to, da bi s sanacijo zamenjali skorajda vse objekte, lahko pričakujemo, da bi sanirano skladišče na tej lokaciji obratovalo še 25 do 30 let.

Ob tem nas vsekakor zanima varnost okoliških prebivalcev. Po mnenju strokovnjakov, skladišče pri normalnem obratovanju ne vpliva na kvaliteto življenja v okolici. V primeru nesreč največjega obsega pa se seveda negativnim vplivom ne moremo povsem izogniti. Izkušnje in izračuni dokazujejo, da je v primeru takšnih nesreč zagotovljena ustrežna varnost za ljudi pri razdalji 60 do 100 m. Pri tem se moramo zavedati, da naftni derivati od nevarnih lastnosti izkazujejo le vnetljivost in gorljivost, pri samem gorenju pa ne nastajajo zdravju škodljive snovi. To zadnje dejstvo je zelo bistveno. Pri tem pa lahko še poudarimo, da skladiščenje in pretakanje naftnih derivatov spada med lažje obvladljive delovne operacije. Po zaključeni sanaciji bo skladišče povzročalo bistveno manj težav upravljalcem in tudi okoliškim prebivalcem.